

וגם כמה שהתקיימו מצד הירושלמי שם העצם דליתו וזהו
 בעצמו משום דהו לא התיקף לעצמו והיה העצם משום דהו
 לאו שאב"מ והיה בשם הלל יראל מ"ס בזה ודחלו בשתי
 ימים וכל דבריו כראוי מולקו פ"ט בכ"ז הל"ז מדרג המורה
 לקרב את הרחוקים ברוח וזה דמות עירוק לקנה תמן בשפה
 שתיקף בעת הקני' עשה איבור שצבר על ב"י ע"י הקני'
 כל התמן ברוחו משא"ל בקנה פסח מחבירו הרי בשפת
 קני' אין כאן איבור ואין ב"י איבור משה ואיבור הוא אין
 בו מעשה :

אדם גם אשר המלי' כלת לעצמה מצד אש העלה
 בשר פיגול למזבח שפד' פיגול ממנו ואח"כ נעשה
 נותר מחשב זה למעשה אש כי דבר חמקה דבר אינו רואה
 לדבריו עיקר והרי כמה שהעלה על בני האדם לא הו רח
 הכשר לאכלה ונעשה מצד אש שחוקן לאכלו מ"ק פיגול והמור
 כההו אח"כ ואין יחס זה למעשה וכמו שאין אלו חושבין
 למעשה מה שהביא הבה ואח"כ נעשה נותר כן אי"ל לחשב
 למעשה מה שהבי' פיגול למזבח וזהו מה שצוה בדברי
 הרמב"ם פ"א מהל' חטונה א"ל האמורה בזהוה הוא שכל
 פנים בצורה ב"י דאשן של חג וביא עמו קרבן עולה בין מן
 העוף בין מן הבהמה וכו' שכל נעוה ביום ראשון ולא הביא
 עוה לא כי שנה עשה מלוח עשה אלא עוה על ל"ח שאב"מ
 לא יראו ע"כ הרי דלע"ז דע"י עשייתו שכלה פנים בצורה גרים הל"ח
 שצוה בהם שיהיה פניו ירקס מ"ל ל' מיתשב זה נאמרה כיון
 דאין פעולה חוב קרבן למח חוקף אלא שבי' מעשה ראוי
 העוה למח חובו נכסה א"ל קרבן ולכן בהם שכל הביא חו כיו
 שאב"מ א"כ יליק ענה אכ"ל בשם העלה הפיגול למזבח ע"י
 חנה עליו הלה שלא חייבו ממנו איבור המותר אח"כ מחשב
 ללאו שאב"מ וזאתה שאלו מוכרחין לחלק לדעת רבינו במ"ס
 פ"ה מהל' איבורי מוח על ה' עשה למחול כל קרבן במח
 ההרב בלא מלח לוקה שנתא' וכל השבות מלח כו' מחשב זה
 ללאו שאב"מ משום דש' חוקף בהשליח הקריבו בני מנח נעשה
 ה"ח ללא השבות מלח כו' ומחשב זה למעשה משא"ל בראיית
 פ"ה מהל' איבורי מוח על ה' עשה למחול כל קרבן מחשב
 ראיות פנים למחול בזה מעשה ללאו דלא יראו כתי ירקס א"כ
 מל"ס שלא מירשב המעשה שהעלה מול ע"ג מוח להצות
 בזה האיבור דלא תוודו דאילו עבד מעשה וכ"ל נראה פשוט
 וזכור :

גם אשר הנה כ"ח להמלי' בשם מותר דוקא בכית
 משכחה בהנה תי' דה והסוף על תי' דה שיה' לו מצד
 לא מסתבר כלל כאשר גם כ"ח הרגים בזה ומה מועיל הליקוף
 הקני' להחשב מעשה הרי א"י מה כל הכוונה לא הו זה מעשה
 שא"ל שיה' הקני' ברבע פיגול הלינה לעבור עליו בל"ח והגם
 כי הו' אפשר לומר ולמן ביה אחר תלוה שאחר שמתהנה חול
 אינו נאכל עוד ובדלתי יעבור עליו הלינה ויבוא לידו נותר הו
 הו כעושה מעשה כמה שהה החקן אבל כ"ו רחוק מדרק
 היס' :

וריישב דעת הרמב"ם בזה נראה ע"י מה שביארה לי
 ביוסוב קובי' והנה' המורה בש"מ ל"א דלנינו
 ר"י ור"ל חמקה בחול' ומה'ם ההנה בקול ר"י אמר חייב
 ור"ל אמר פטור ר"י אמר חייב עדימה שפסו הו מעשה
 ר"ל אמר פטור ק"ל לא הו מעשה והנה' הבה' דלאלו הן
 הלוקין פלוגי ר"י ור"ל שצוה שזכ"ל כ"ז זה הו יעבר
 כיוס ולא אכלה דר"י שצוה משום דהו' לשא"מ ר"י שצוה
 משום התראת ספק אבל משום לאו שאב"מ לוקין עליו ולכא
 למומר דלפיכך דר"י קאמר ולי' לא כ"ל כמשמע בחר הכי
 דלנינו אמלתה דר"י דאמר גבי כל הוסיפו ממנו עד בוקר כל
 הכהוב ליהו עשה אחר' ל"ח לומר שאין לוקין עליו דליק ר"י
 טעמא דבא הכהוב ה"ל בא הכהוב לוקין עליו להצדאת
 ספק שמ' הה"א הו ר"ל ליק טעמא דבא הכהוב הו לא בא
 הכהוב לוקין אמלא לאו שאב"מ לוקין עליו ולי' אליבא דר"י
 קאמר אמלא לאו דיהי' ממ' ממלתה דהתראת ס' שמ' התראתה
 כדלויק ר"י אלא קאמר הס' דקסבר באידך דר"י דאמר ל"ס
 התראתה אלא ודלי' משמע דבכר הכי עיי"ש שה' בדרך דחוק
 ונראה

אין להחזיר פילה ע"י עומד מצד פיה ויהי ללענין פסח מהני
 יחזר עומד לענין פילה ע"י יחזר עומד כ"ל ברור ומצד
 כ"ז גמלאן וכובר פילה ל"ח ברבע אפי' בלא בקעי בו רבים אבל
 למאן דכובר פילה בע"ז אלא דבקעי בו רבים פילה
 ברבע ובאכ"ו העצם משום דעל תורת פסח וקורה מן
 הרשאה אבל ע"כ פ"ה הוה מקום שפרץ אלו חושבין אלוה לפסח
 כיון שאינו יותר משער ר"ל דע"י בקיעה רבים בעל סם הפסח
 הרשאה כיון דשקבי בני מבני פסחא קאזי ונפתי בהאי פילה
 א"כ ע"כ מהפילה אלו קורין בשם פסח חו אין לחלק בין עומד
 מצד פיה בין חזר למבני וכו' דגם במבני הפילה מחשב לפסח
 אש עומד מצד פיה עליו מותר כמו בחל' ואע"ג דיש חילוק בין
 חזר למבני לענין בקיעה רבים סם העצם משום ביטול פסחא
 קמלי שדיק בשבני ואל בחל' אבל לענין עומד מצד פיה אין לחלק
 בזה כ"ל נכון היטב העצם הדברים והלשונות שיעה היא שונים
 דבחל' אפי' בקעי בו רבים פ"ל כע"ז דוקא . והנה בעיר
 המוקפת חומה ליהו דק"י' ליש לה דין חל' משתתק המ"א
 אש מותר בקעי בה רבים וכח' דיש להחמיר ואמס' לדיכ'
 דבארבו דבחל' העיק' דל"יך פילה עשה כיהא דאין להחזיר
 גם בעיר המוקפת חומה עומד דיו חבובה מהר"ט כיון ל"ל
 ובפרט דאין מהקנין את העיר כל בצונה כיהי וכו"מ הפירון
 חוק לעיר עושים מוח הפסח דהו כמחלה גמורה ועיין בק"ל
 בחס' והיו הל"ח התראה כיון ל' וא"כ אע"ז דמשתתק ל'י'
 להגביל אש הו גם להקל דיו בחל' מ"ז ק' לו בעירובין
 דספיקא לוקא ומל"ס שיש לנו עמודי עולם היר"ק והרמב"ם
 שכתביר דגם בפ"ל חמבני עשה דיו להפילה בעשה מה"ח
 להחזיר בהו ומל"ס נמ"ס המביל בסוף כ"ו ס"ג דלא הו
 בקעי בו רבים א"ז כיהי' דבקעי בו ס' הרוא ע"י' ואע"ג
 דיש לחל' בה ענין ביטול פילה מ"ז אין להחמיר כ"ז וזקן אש
 ו רי רבים הקן החל' ודלי הכוון נעשהו בזה"פ אבל במקום
 דהי' מיס' יעשה בלי חוקן ומכמו אהא דל"ה פחוה
 מעש' אין להחמיר מחל' דא"ל אהא מולא לנו על הראשונים
 וכמו מה"ז צונו ר"ק ה' וכל' אטביר להוציא כו' ע"י
 וה"ל כהוה' וכן הקולות חללו כל שאון סוף ברבע להחיות
 כזכו בעלי חומן יורה לפסו כיומשך עמו כעניניה הענה
 חילוקה בבלי' שו' ואל התרי"ס יחסי' ויהי' לו לחממה דברי
 הכוהב בחסון מעריות העמים דיש שלמו באהבה
 אהרן משה עובד :

חשובה ט לפרעשבורג

דוב ארב על חדרי תורה קליע אל השערה דובר בשפה
 ברוחה כביו ידיו ומו"ג רציו נפשי ומשוש לבי הרב המאה"ג
 החורף וביק המפירים לשם ולהלה החכם השלם איצר בלום
 הן גבור כ"ש מוח' בער נ"י אכפענהו ימער :

זו נועם מכתבו כל אלי ביום ו' העבר כו' ועתה אבוא לדבר
 הלכה הנאמר במכתבו :

הניף ידו בעיני רוחו לתקור במהרה בשר הקשים אחר
 זמן אכילתן אין ל"י דוהא לתקור בכיות לחייב עני'
 בלאו דל"א או אפי' בפתח מכות נמי חייב עליו דדוהא
 באזהרה אכילה דנפקא מלא יאכל כי קודם הס' ולא יאכל כות
 משח' ל"ב בלאו דלא רחוקו אפי' בכ"ס נמי ע"כ והלה מעל'ו
 הרמ' והשגחה בפלפלו גם ענין כל ריהא אי חייב בכ"ס או
 לא ולדבריו סמכ"ס בכ"ס עובר באיבור כ"ס ולאן אית
 ב' וידידי לא דע' אנה מלאו ה' לעובר עב"י בח"ס כל אשר
 פלפלו האחרונים בזה היינו אס'ס בו איבור ח"ס כמו בכל
 איבורים או ס' לחלק בין עניי איבור אכילה דאפי' בכ"ס יס
 בו הלה גרמו סמכ"ס באיבור ראי' וכמ"ס הח"ץ בתשובותיו
 ס' פ"ו אבל סיימי' בח"ס לאו דר"י לא אדע מי האומר כן והרי
 לא פליגי ב"ס וכו"ה אלא אי בעינן ככהות בתמן או בכיות
 אבל חוק כ"ס שחייב בכ"ס גם אי וליעין ביעור מאכילה
 הינו אידך בכת' אלוני' כ"ס כ"ח שמעתי ב"י אינו ראי'
 למותר דב"י איתקם ראי' לאכילה וגם עיקר ב"י נכחעק מפאת
 איבור אכילה וכמ"ס הר"ן ריש פסחים אבל כמותו ל"ס זה